der boomen en de boomkikker doet er dienst als weervoorspeller.

Ter weerszijden wordt het hier smal, daar breede Slingerbeekdal door wei- en akkerland vergezeld. Dat wei- en akkerland is in kampen en esschen verdeeld en door zandwegen, slootjes en kleinere beekjes doorsneden. Langs de wegen en op de oevers der watertjes treffen we veel hakhout en ook wel hooger geboomte aan.

Onregelmatig verspreid liggen de boerderijen tusschen de landerijen, meest alle temidden van bevallige boomgroepen. De boerenhuizen hebben veelal het Saksische voorkomen.

We treffen er echter geen enkel „Hallehuis" of „Los hoes" meer aan. Bij alle is de hoofdruimte, tusschen de gebinten, door bedsteden met een deur ertusschen of ernaast, in keuken (het woonvertrek) en deel (de dorschvloer) verdeeld.

Van het dorp Winterswijk naar de rijksgrens, loopt door de Brinkheurne en Kotten een mooie grintweg, een gedeelte van den rijksweg Zutphen-Duitsche grens. Driemaal gaat deze weg over de Slingerbeek, bij de Huitinkbrug, de Rietbrug en de Aalberinkbrug.

Bij deze bruggen vindt men heel aardige plekjes. Trouwens de geheele weg biedt aantrekkelijke kiekjes te over.

Maar menigeen gaat toch nog liever over de binnen-wegen, die hem langs schilderachtige huizen, langs boschpartijen, over heide-veldjes en door landerijen voeren. Eenige mooie scholtengoederen liggen in 't groen verscholen.

Voor hen, die naast het schoone ook graag het merkwaardige willen zien, biedt de buurtschap Kotten, behalve de zeldzame planten en dieren, nog de rotsgronden. Op enkele plaatsen komen n.l. de gesteenten, de vaste aardkorst aan de oppervlakte. Zoo vindt men in het bed van de Kottensche of kleine beek, een zijtak van de Slingerbeek, dicht bij het schoolgebouw, een kalksteensoort, cenomane of plänerkalk. Achter de boerderij Beherink, eenige minuten Noordelijk van den grintweg, komt gault groenzand voor den dag. En bij de kweekerij De Klumper treft men bontzandsteen aan. Nog Noordelijker, bij Scholte Willink in Ratum kan men muschelkalk en lias van den bodem oprapen.

Die oudere gronden zijn het geweest, welke den Rijksopsporingsdienst naar delfstoffen, aanleiding gaven tot het verrichten van diepboringen. De eerste had plaats bij de boerderij De Plante in Kotten en gaf al dadelijk bevredigende resultaten. Men vond ontzaglijke hoeveelheden steenzout en ontginbare kolenlagen.

Stellig zullen in deze mooie landstreek, met haar zacht golvenden bodem, met haar afwisselende landschappen, naderhand wel mijnen aangelegd worden. Dan zal de stille landelijkheid voor bedrijvigheid wijken. Maar dan zullen er daar velen een goed stuk brood gewinnen.

Midden in Kotten vangt de Slingerbeek een zijbeekje op, het Kottensche beekje geheeten.

Het plekje, waar de beide stroompjes zich vereenigen, ligt geheel verscholen in 't groen van heesters en boomen, die hier zóó wild dooreen groeien, dat men er zich letterlijk door moet wringen en dringen, als men er komen wil. Het is trouwens wel eenige moeite waard, want de natuur biedt er zeldzame schatten aan. Evenals de Slingerbeek kronkelt ook de Kottensche beek gedurig heen en weer en ook haar oevers zijn boschrijk. Tal van aardige, mooie plekjes vindt men er. Hier zijn het dennen, ginds is het loofhout, wat verder staan reusachtige adelaarsvarens, die zich spiegelen in 't heldere water. Nu is de oever hoog, dan weer wat lager, hier zandig, daar geheel begroeid, met smeerwortels, varens, klimop, penningkruid en andere planten. 't Is een heele toer het beekje te volgen, omdat een gemakkelijk begaanbaar pad ontbreekt. Maar, als 't laagwater is, als het in den zomertijd in geruimen tijd niet heeft geregend, wandelt men heel prettig door de beekbedding zelf. Wanneer het winter is geworden en er veel neerslag is gevallen, zal men dat wel laten; dan zwelt het watertje in enkele uren soms geweldig aan en treedt zelfs op sommige plaatsen buiten de oevers.

Groote Horst in Brinkheurne.

Dat Kottensche beekje weet van zeer veel moois en merkwaardigs; het kabbelt langs plekjes, waar lelietjes van dalen geuren in Mei, het hoort den zwartkop zingen, het vliet voort over kalkgesteente, het komt voorbij akkers en weiden, langs boerderijen, die schilderachtig zijn gelegen tusschen het geboomte, het gaat onder primitieve bruggetjes door en droogt nooit geheel uit, omdat het gevoed wordt door een altijd borrelende bron.

Ver van 't gewoel der steden geniet men er ongestoord van een ongerepte natuur. Als de zonnestralen door het groen spelen, hier en daar de steile oeverkanten hel verlichten, op andere plaatsen over de zacht murmelende golfjes dansen, dan zal het beekje den wandelaar, die gevoel heeft voor het schoon der schepping, in verrukking brengen en hem uren lang boeien aan zijn stille boorden.

G. J. Meinen.

PEPIE

DOOR CISSY VAN MARXVELDT.

We zaten aan de koffietafel, Paul, de zuster en ik. Buiten scheen 'n Maartzonnetje, dat af en toe valschelijk achter wolken wegschool. In de achterkamer lag Pepie in zijn wieg en schreeuwde.

„Waarom huilt hij toch zoo zuster?" vroeg ik.

Voor de zooveelste maal onverstoorbaar, herhaalde zuster: „Stoutigheid. Hij wil er uit zeker."

„Kan hem geen speld prikken?"

„Neen Mevrouw."

„Is zijn kruikje wel warm?"

„Jawel Mevrouw."

Voor de schuur „In 't rode Konijn".

Een staaltje van de behendigheid der truukjes.

De „Roode Konijnen" op de Alkmaarsche kaasmarkt.

De truukjes trekken uit om te zwemmen.

Op den dijk te Petten.

De truukjes in zee.

„In 't Rode Conijn".

Dat er in Holland leuke kampeerplekjes zijn en dat de Hollandsche jongens en meisjes er duchtig van profiteeren, blijkt wel dezen zomer. Zoo ook deze meisjes, die in Petten aan Zee een schuur hadden weten te krijgen. Inplaats van op hun zachte bedjes in hun nette slaapkamertjes thuis in 't Haagje, sliepen ze bij den grooten hooiberg op veldbedden en een zelfs gewoon op den grond. Het deed hun echter geen kwaad, integendeel, wat zagen ze er gezond uit! Ook bereidden ze zelf de maaltijden, die onder toezicht van de bekwame leidster, altijd zeer smakelijk uitvielen. De meisjes noemden zich „roode konijnen"; want om elkaar reeds op grooten afstand te zien, hadden ze roode rokjes aan en droegen ze roode mutsjes. Op de deur van de schuur werd een tinnen plaat gespijkerd met een rood konijn en de woorden „in 't rode Conijn" er op geschilderd. Deze plaat diende als naambord, maar ook als een soort gong, want een tik er op door den brievenbesteller, slager of groenteboer, klonk door de geheele schuur. De bewoners van Petten hadden er schik in, en als de konijntjes na het ontbijt den dijk op kwamen, hoorde men de dorpsjeugd al roepen „daar komen de truukjes". In Petten noemen ze de konijnen n.l. truukjes. Op het strand hadden de truukjes een groote tent opgeslagen; en daar werden gauw de badpakjes aangetrokken en dan ging het de zee in! Petten is alleraardigst om te kampeeren, en de omstreken zijn prachtig. Menig mooi fietstochtje werd dan ook gemaakt en natuurlijk moesten ze ook een kijkje nemen op de beroemde Vrijdagsche Kaasmarkt te Alkmaar.

C. v. R.